

ת"פ 41615/05/21 - מדינת ישראל נגד ראמי שחאדה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 41615-05-21 מדינת ישראל נ' שחאדה
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה	המאשימה
ראמי שחאדה באמצעות בא כוחו עו"ד מ. תלחמי מטעם הסניגוריה הציבורית	נגד הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

אירועי כתב האישום התרחשו בעיצומה של מערכה צבאית בין מדינת ישראל לארגון החמאס ברצועת עזה, אשר כונתה "מבצע שומר החומות". במהלך השעות והימים שקדמו לאירועים בכתב האישום, הייתה נתונה האוכלוסייה האזרחית במדינת ישראל תחת מתקפה של מאות רקטות. בה בעת, התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, על רקע לאומני-גזעני, שכלל תקיפות כלפי כוחות המשטרה והביטחון, וכלפי אזרחים יהודים וערבים.

בתאריך 13/5/21 בשעה 22:00 לערך, התקהלו באזור חוצות שפרעם, שבשפרעם, עשרות אנשים, חלקם רעולי פנים, וזאת מבלי שקיבלו אישור או רישיון לכך ממשטרת ישראל.

המשתתפים בהתקהלות חסמו כביש במקום, השוטרים קראו להם להתפזר, אך המשתתפים לא שעו לקריאתם, יידו אבנים וירו זיקוקים לעבר השוטרים, תוך כדי שקראו בקריאות, בין היתר, "אללה אכבר", "נפדכ יא אקצא", וכן, קיללו את השוטרים, והכל תוך הפרת השלום והסדר הציבורי, באופן שיש בו להטיל אימה על הציבור.

השוטרים, בהם קצין המשטרה, כמאל פארס, החלו לאגף את המתפרעים, בהם הנאשם, שהיה לבוש בגדים שחורים, ועל פניו צעיף בצבע אפור-שחור. הקצין פארס זיהה מספר מתפרעים רעולי פנים רצים לכיוונו, הוא תפס את הנאשם מבינהם, אחז בחולצתו, והפילו ארצה, במטרה לעוצרו. הנאשם התנגד למעצרו, תקף את הקצין, בין היתר, בכך שהיכה

אותו באגרוף בפנים, בכוונה להכשילו בתפקידו, ולבסוף הנאשם נעצר, בסיוע של שוטרים נוספים.

כתוצאה מהאירוע וממעשיו של הנאשם, נגרמו לשוטר פארס כאבים בפנים ובצוואר, שפשוף שטחי בשורש כף היד ימין, נפיחות קלה כמפורט בכתב האישום, והוא נזקק לטיפול רפואי.

לאור האמור, מיוחסות לנאשם עבירות של התפרעות - עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בכך שהיו מהומות והפרות סדר בארץ, ובשפרעם בפרט, כמפורט בפתיח לכתב האישום, הוא כפר בקיומה של התקהלות אסורה במקום בו נכח בשפרעם (הגם שבסיכומיו נקודת ההנחה הייתה כי אכן הייתה זירת התפרעות במקום), טען שפיזור של ההתקהלות לא היה חוקי, ועקב כך גם מעצרו לא היה חוקי. בסיכומיו הרחיב את גדר הכפירה, טען שלא ניתנה הוראת פיזור, ככל שניתנה היא לא הייתה חוקית, ולחילופי חילופין הנאשם לא שמע אותה. כמו כן, כפר בכך שתקף את הקצין פארס.

הנאשם הודה שנכח במקום, לבש שחורים ועטה לפניו צעיף אפור שחור, אך טען שנוכחותו במקום היתה מקרית, ומטעמי סקרנות גרידא, נוכח ההמולה ששמע.

דין והכרעה:

להלן אדון בנקודות המחלוקת, כסדרן, תוך ניתוח ראיות התביעה, בזיקה לגרסת ההגנה, ואזקק מהן ממצאים ומסקנות.

נקודת המחלוקת הראשונה: המהומות והפרות הסדר בארץ ובשפרעם -

המהומות ברחבי הארץ בעקבות מבצע "שומר החומות", כמו גם בשפרעם, באותה עת, הם נחלת הכלל, ובבחינת ידיעה שיפוטית, שאינה מצריכה ראיה, כפי שנפסק אודות מצב בטחוני מלחמתי - בבג"צ 141/81 **ועד עקורי איקרית כפר רמה ואח' נ' ממשלת ישראל ואח'**, פ"ד לו (1) 129, 131; פינוי עמונה - ע"פ (ירושלים) 6570-09-17 **מדינת ישראל נ' דור עובד** (2018); פרטי הפיגוע בדומא - ת"פ (ירושלים) 31377-10-16 **מדינת ישראל נ' אשבל ואח'** (2018); הפיגוע והמהומות בהר הבית - ת"פ (חיפה) 49376-08-17 **מדינת ישראל נ' ראיד סאלח מחאג'נה** (2019).

לכן, אין התביעה נדרשת להוכיח זאת, אך עשתה כן. עדי התביעה השוטרים, העידו ומסרו, שבזמנים הרלבנטיים של כתב

האישום, על רקע מבצע "שומר החומות", התעורר גל רחב של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, בערים המעורבות, ובכלל זה, בשפרעם, על רקע לאומני-גזעני, שכלל מעשים אלימים והפעלת כוח כלפי כוחות המשטרה והביטחון, הפעלת הכוח מצד הפורעים, כללה יידי אבנים, ירי זיקוקים, זכוכיות.

הקצין סאלח באדר **(להלן: "באדר")** סיפר כי אותה עת שימש כקצין אג"מ של תחנת שפרעם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התנהל מבצע "שומר החומות". בתוכני הארץ החלו מהומות והפרות סדר בערים מעורבות, מתוך הזדהות עם האוכלוסייה הפלסטינית. הפרות הסדר כללו פגיעה בשוטרים, רכוש ואזרחים, תוך הפרות הסדר הציבורי ושיבוש החיים. לפי עדותו, בשפרעם התמודדה המשטרה עם 6 או 7 זירות של הפרות סדר. ההמון הפורע, שברובו היה רעול פנים, ניסה אף לפרוץ לתחנת המשטרה, ובכביש 79 המתפרעים יידו אבנים, השליכו בקבוקי תבערה, וחסמו כבישים תוך קריאת קריאות גנאי לאומניות (ראו עמ' 6 בש' 20-31 ועמ' 7 בש' 1-3).

הקצין כאמל פארס **(להלן: "פארס")**, סיפר אף הוא על הפרות הסדר וההפגנות האלימות ברחבי הארץ בכלל, בדגש על הערים המעורבות, ועל שפרעם בפרט, בתגובה על מבצע "שומר החומות" והמתרחש בעזה. גם הוא, כמו הקצין באדר, היה חלק מהכוח שהתמודד עם הפרות הסדר בשפרעם, שם הפורעים ירו זיקוקים ויידו אבנים לעבר כוחות השיטור (עמ' 17, בש' 18-34).

בעדותם של באדר ופארס אודות המהומות בשפרעם, תומכות גם עדותם של השוטר רושדי גאנם **(להלן: "רושדי")**, השוטר לידור פרץ, והשוטר ג'אד אבו שרקי, אשר תיארו כולם, מהומות ומתפרעים אשר שרפו צמיגים ויידו אבנים, גולות זכוכית ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון, בעודם מקללים וקוראים קריאות גזעניות לעברם, תוך הנפת דגלי אש"פ (ראה עדות רושדי בעמ' 37 בש' 6-23; עדות פרץ בעמ' 41 בש' 30-34 ועמ' 42 בש' 10-13; ועדות אבו שרקי בעמ' 31 בש' 16-17).

יצוין, כי גם הנאשם עצמו בעדותו, מחזק את הדברים שנשמעו מפי עדי התביעה בנקודה זו, הואיל והוא העיד שהגיע לחוצות שפרעם, והבחין בהמון אשר התקהל במקום וצעק, הבחין ביריית זיקוקים, והשלכת רימוני הלם לפיזור ההתקהלות, אם כי טען, כי נקלע למקום באקראי ומתוך סקרנות (עמ' 47, בש' 14-16).

על יסוד כל האמור, נקבע כי המהומות שבשפרעם התרחשו בעיצומה של מערכה צבאית, אשר כונתה מבצע "שומר החומות" בעזה, וכי בה בעת, התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, על רקע לאומני-גזעני, לרבות בשפרעם, שכלל השחתת רכוש ותקיפות אלימות כלפי כוחות משטרה והביטחון.

נקודת המחלוקת השנייה: חוקיות פיזור של ההתקהלות האסורה, השתתפות הנאשם בהתפרעות וחוקיות מעצרו של הנאשם -

מחומר הראיות עולה, וכך גם נקבע בזאת כממצא, כי בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום, הייתה התקהלות אסורה

באיזור חוצות שפרעם, המורכבת מעשרות רבות של רעולי פנים, שהתגודדו במקום, וצעקו קריאות גנאי לאומניות, קיללו את השוטרים, יידו לעברם אבנים, ירו עליהם זיקוקים, והפרו את השלום והסדר הציבורי.

הסניגור בסיכומיו לא חולק על כך שהייתה במקום זירת התפרעות. לטענתו הנאשם הזדמן למקום ההתקהלות מתוך סקרנות ובאקראי, לא עשה מעשים שסייעו באופן ישיר או עקיף למתפרעים. לחילופין טען, כי לא הייתה הוראת פיזור, וככל שהייתה, היא לא הייתה חוקית, ואם הייתה הנאשם לא שמע אותה, לכן מעצרו של הנאשם לא היה חוקי (סעיף 1 (א) עמ' 1 לסיכומיו).

חוקיות פיזור של ההתקהלות האלימה

הוראת סעיף 152 לחוק העונשין, שמכוחה מיוחסת לנאשם עבירת ההתפרעות בכתב האישום, קובעת כדלקמן:

"התקהלות אסורה שהחלו לבצע בה את מטרתה בהפרת השלום שיש בה כדי להטיל אימה על הציבור, הרי זו התפרעות, והמשתתף בהתפרעות דינו מאסר שנתיים".

הוראת סעיף 153 לחוק העונשין, דנה בדרך פיזור של התקהלות אסורה, וקובעת כך:

"ממונה על מחוז, או קצין מחוז, או שופט בית משפט שלום, ובהעדרם, שוטר בדרגת מפקח משנה ומעלה, הרואה שלושה אנשים לפחות, מתפרעים, או חושש שהם עומדים להתפרע, רשאי, לאחר שהודיע על נוכחותו בתקיעת חצוצרה, בשריקת משרוקית או בכל אמצעי כיוצא באלה, או בירי מאקדח, להורות להם שיתפזרו בשקט".

הוראת סעיף 154 לחוק העונשין, מוסיפה וקובעת כך:

"אם כעבור זמן סביר לאחר ההודעה וההוראה לפי סעיף 153, או לאחר שמתן ההודעה או ההוראה נמנע בכוח, מוסיפים אנשים במספר כאמור להתפרע, רשאי כל המוסמך ליתן הודעה והוראה כאמור, או שוטר, או כל אדם המסייע בידם, לעשות כל הדרוש כדי לפזר את המוסיפים להתפרע או לתופסם, ואם מישהו מתנגד לתפיסה, יכול המוסמך להשתמש בכוח הדרוש, בדרך סבירה, כדי להתגבר על ההתנגדות, ובכל משפט פלילי או אזרחי, לא יישא באחריות, אם גרם פגיעה או מוות לאדם או נזק לרכוש".

כפי שנקבע, על יסוד הראיות, מדובר בהתפרעות. המחלוקת העיקרית נוגעת לשאלת חוקיות פיזור, ומעצר הנאשם אגב כך.

הקצין באדר, מסר בעדותו שקרא והכריז למפגינים, שמדובר בהתקהלות אסורה ולא חוקית, וביקש שיתפזרו, ובתגובה לכך, יידו המפגינים אבנים וירו בזיקוקים לעבר השוטרים באופן מסכן חיים (עמ' 12 בש' 16-18). עדותו של באדר מקובלת על בית המשפט, לא נסתרה ולא הופרכה. עובדה זו אף נתמכת בעדותו של רושדי, אשר נשאל האם הייתה קריאה של פקד פארס לעבר מתפרעים להתפזר והאחרון השיב: **"אני זוכר שהייתה קריאה, יכול להיות שבאדר קרא להם שיתפזרו"** (עמ' 41 בש' 8). לפיכך, עולה שניתנה הוראת פיזור כחוק, וחרף הוראה זו הגיבו המתפרעים, באלימות ולא התפזרו בשלום לדרכם.

אשר לטענת ההגנה, כי השוטרים לא המתינו זמן סביר, בין ההכרזה למפגינים ועד נקיטת אמצעים פיזיים לפיזור ההתקהלות ומעצר המתפרעים, בהם הנאשם, המושג "זמן סביר" הנקוב בהוראת סעיף 154 לחוק העונשין, הדנה בפיזור של ההתקהלות, הוא מושג תלוי מצב, הנגזר מנסיבות העניין (ראה י.קדמי, **על הדין בפלילים**, (חלק רביעי), מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006 בעמ' 2014 וההפניות שם).

מתוך הראיות שנשמעו, עלה כי לא מדובר באווירת מחאה לגיטימית, נטולת אלימות, אלא בדיוק ההיפך מכך. האווירה הייתה נפיצה, רוויית מתח ואלימות, ההתפרעות הייתה קשה וכללה שימוש באמצעים אלימים מצד הפורעים כנגד השוטרים. הפורעים השליכו אבנים על שוטרים, ירו לעברם זיקוקים תוך סיכון חייהם, וסירבו להתפזר, תוך שהם קוראים קריאות ומניפים דגלים.

אין דרך אחרת לפרש התנהגות זו, אלא סירוב אלים להתפזר ולהישמע להוראות השוטרים. מכאן שגם השימוש בכוח לתפיסת המפגינים הפורעים, בהם הנאשם, נעשה על פי החוק, שכן הוראת סעיף 154 לחוק העונשין, מסמיכה את המשטרה לנקוט בכוח כדי להתגבר על התנגדות **"...[ו]לעשות כל הדרוש כדי לפזר את המוסיפים להתפרע או לתופסם, ואם מישהו מתנגד לתפיסה, יכול המוסמך להשתמש בכוח הדרוש, בדרך סבירה, כדי להתגבר על ההתנגדות..."**.

בנסיבות המתוארות, בהן חיי שוטרים היו מצויים בסכנה מיידית כאמור, השוטרים לא היו יכולים או צריכים להמתין זמן רב מעת ההכרזה, אלא היו חייבים לפעול מיידית, לפיזור ההפגנה, לנטרל את הסכנה לשוטרים ולציבור, ולהשיב את הסדר והשלום על כנו (ראו גם הוראות סעיפים 3, 4 ו-5 לפקודת המשטרה, והנחיית היועמ"ש לממשלה מס' 3.1200 הדנה בחירות ההפגנה והתקהלות אסורה).

אשר לטענת הסניגור כי הקריאה לפיזור ההפגנה, והאמצעים שננקטו לפיזור, מבוססים בעיקר, על עדותו של הקצין באדר, אכן כך הוא הדבר. אך גם עדותו של רושדי תומכת בגרסתו של באדר. גם אם הדברים מבוססים בעיקר על עדותו של באדר, לא מצאתי כי יש בכך כל פגם. עדותו של הקצין באדר נשמעה בפירוט רב, הוא נחקר ארוכות, עדותו נמצאה מהימנה על כל חלקיה, היא לא נסתרה בחקירה הנגדית, לא עורערה, היא קיבלה חיזוק משמעותי מיתר עדי התביעה, ועל כן אני מקבלת גם לעניין הוכחת ההתקהלות האסורה, הקריאה לפיזור, ודרכי פיזור.

השתתפות הנאשם בהתפרעות וחוקיות מעצר

אשר לשאלת השתתפותו של הנאשם בהתקהלות האסורה. הפסיקה קבעה כי אין נפקא מינה מהי סיבת הגעת אם לזירת ההתפרעות וכי גם אם הזדמן למקום באקראי יכול הוא להיחשב כמשתתף. ראו הדברים שנאמרו בע"פ 100/51 א. דרשוביץ ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה (13.3.52):

"משהפכה ההתקהלות לבלתי חוקית, ובפרט כאשר הופר כבר השלום, הרי המשכת ההתקהלות למרות הקריאה להתפזר, נהפכת כשלעצמה ל'מטרה משותפת לכל', ולכן אף אדם שלא היה שותף למשטרה העיקרית נעשה שותף ... אדם יכול להיות שותף למטרה...אף אם בטרם הגיעו למקום ההתקהלות כלל לא ידע על קיומה, ונצטרף אליה והמשיך להשתתף בה לאחר שנהפכה בלתי חוקית..."

ראו גם דברי המלומד י.קדמי בספרו "על הדין בפלילים" (חלק רביעי), מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006 בעמ' 2008 וההפניות שם:

"המשתתף', משמעו: מי שלוקח חלק למעשה בהתקהלות, לאמור: מי שנמנה בין המתקהלים...ואין צורך בקיומה של 'הסכמה הדדית' בין המשתתפים 'להשתתף' באותה התקהלות...הכלל הוא, כי 'מי שלוקח חלק בהתקהלות וממשיך בעקשנות לשהות במקום לאחר שנתעורר חשד רציני להפרת שלום הציבור ולאחר שנדרש על ידי המשטרה ללכת לדרכו, מעמיד עצמו במצב של 'משתתף' בהתקהלות בלתי חוקית...אדם יכול להיות שותף למשטרה...נבחנת לא רק התנהגותו של כל אחד מהמפגינים...אלא התנהגות הקבוצה כולה...ועל כן אין להיזקק לטענה בדבר חלקו המזערי של מפגין זה או אחר..."

מחומר הראיות עולה באופן ברור וחד משמעי כי הנאשם נטל חלק פעיל בהתפרעות. הקצין פארס תיאר כיצד הנאשם נטל חלק בהתקהלות האסורה והאלימה והיה חלק מקבוצה של רעולי פנים אשר רצו לעברו והיו אותה החבורה שזרקה אבנים, ירתה זיקוקים והתפרעה במקום. עוד ציין כי הנאשם היה אלים מאוד (עמ' 17, בש' 26-34). תיאור דומה על התנהגותו האלימה של הנאשם ומהלך האירוע עלה גם מעדויותיהם של השוטרים רושדי ופרץ (עמ' 37 בש' 14-20, ועמ' 42-44). מכאן, שגם אם הייתי מקבל את טענתו המיתממת של הנאשם כי הגיע למקום באקראי, הנאשם, לא זו בלבד שהמשיך להשתתף בהתקהלות וסירב להתפזר, אלא שהשתתף והצטרף להמון המתפרע.

לפיכך, הקצין פארס פעל אפוא בנסיבות אלה בהתאם לסמכותו כחוק נוכח הוראות סעיף 154 לחוק העונשין, ומשהנאשם ביצע זה מקרוב, לפניו, עבירה על החוק, היה לו סמכות לעוצרו (סעיף 23 לחסד"פ (סמכויות אכיפה מעצרים) התשנ"ו-1996). יצוין כי קיימת סמכות מעצר מקבילה, בלא פקודת מעצר, של כל המצוי בהתקהלות ומסרב להתפזר או מתמהמה בכך (סעיף 179(א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971).

אשר למחדל החקירה הנטען ע"י ההגנה, בדבר הורדת מצלמות מהשטח, נטען כי מעדות השוטר אריסן סעיד עולה כי הורדו מצלמות אך תוצרי הצילום לא הוצגו לבית המשפט והדבר מהווה מחדל חקירה חמור הפוגע בהגנת הנאשם. כך גם לגבי אי הפעלת מצלמת גוף על ידי השוטר פארס.

לא מצאתי שיש ממש בטענה. ראשית אציין, כי מחדל חקירה נבחן על רקע מכלול מחומר הראיות ונבחנת השאלה האם בהינתן קיומו של מחדל היה בכך כדי לפגוע בהגנת הנאשם ולקפח אותה. שנית ולגופו של ענין. בכל הנוגע למצלמות הרחוב, מצוין בת/23 כך: "**בבדיקת מצלמות אין מצלמות שכיסו את האירוע מצלמות עיר ללא אלימות, נשברו בימים קודמים ע"י המתפרעים ולכן אין תיעוד לאירוע**". ברור לחלוטין, אם כן, כי אין יסוד לטענת הסניגור. בכל הנוגע למצלמת הגוף של השוטר פארס, הקצין הסביר, כי ככלל, שוטרים נושאים עליהם מצלמות גוף, אך קצינים לא חייבים, לכן לא נשא עליו מצלמת גוף. עוד הבהיר, כי השוטרים שנכחו באירוע, לא הרכיבו מצלמות גוף, מאחר ולבשו אפוד וציוד (עמ' 21 ש' 27-34).

לפיכך, על יסוד חומר הראיות ומהנימוקים הנזכרים, אני קובע את הממצאים העובדתיים הבאים:

הנאשם השתתף בהתקהלות האלימה והאסורה.

המשטרה ביצעה קריאה כדין לפיזורה, אך משתתפי ההתקהלות, בהם הנאשם, לא נענו לקריאה זו.

בתגובה לקריאת המשטרה לפיזור ההתקהלות, החלו משתתפי ההתקהלות, ליידות אבנים וזיקוקים ישירות לעבר השוטרים, ויצרו סיטואציה מסכנת חיים, קראו קריאות לאומניות, המשיכו להפר את השלום והסדר הציבורי, באופן שיש בו להטיל אימה על הציבור.

השוטרים הגיבו כדין, בהפעלת כוח סביר, ובאמצעים לפיזור ההפגנה, ובתוך כך, נעצר הנאשם כדין, כשהוא רעול פנים ולבוש שחורים, בעודו מנסה לנוס מהמקום, כשעל פניו עטה צעיף שחור אפור (שהוא לא מכחיש שעטף את פניו).

נקודת מחלוקת שלישית: התקיפה של הקצין כאמל פארס -

הקצין באדר, מסר בעדותו, כי הוא תכלל את כל האירוע, והורה לכוח בראשות פארס, לבצע מארב על מנת ללכוד ולעצור את הגרעין הקשה של הפורעים (עמ' 7, בש' 20-34).

פארס העיד שהוא איגף את הפורעים, זיהה כ-100 מתפרעים רעולי פנים אשר יורים זיקוקים, יצא בראש הכח יחד עם עוד שני שוטרים, נכנס בתוך ההמון, תפס את אחד הפורעים, אך זה הצליח להתחמק מידיו, ומספר שניות לאחר מכן, זיהה קבוצה רעולת פנים שרצה לעברו, ותפס מתוכה את אחד החשודים, והפילו ארצה, הוא הנאשם שבפני בית המשפט (עמ' 17 בש' 25-32).

אשר לתקיפתו ע"י הנאשם, העיד פארס, כי הנאשם התנגד למעצר באלימות רבה, תוך שהוא נותן לפארס מכת אגרוף לפניו, הולם בו בידיו וברגליו, ומנסה בכל דרך להימלט מידיו. פארס הסביר, כיצד השתלט עליו, ולא הסתיר את העובדה שהשתמש בהפעלת כוח נגדו, על מנת לרסנו ולהשתלט עליו. הוא ציין, שחבריו הגיעו וסייעו לו להשתלט על הנאשם אשר התפרע באופן אלים למדי. עוד הדגיש, כי הוא בטוח לחלוטין שהנאשם הוא זה שנתן לו אגרוף בפנים, ואת

הפציעה בפנים הוא קיבל מהאגרוף הזה, ולא ממקור אחר (עמ' 18 בש' 4-10).

יצוין כי כאשר התבקש פארס על ידי בית המשפט להתייחס לכך, שבדוח פעולה של שוטר אחר, נאמר ע"י אותו שוטר, שהוא ראה מישהו אחר שנותן לפארס בעיטה בפנים, בעודו מנסה להשתלט על הנאשם. לכך השיב, שהוא היה ממוקד בהשתלטות על הנאשם, הדגיש את העובדה שהוא זה שהותקף, והנאשם הוא זה שנתן לו אגרוף בפנים, ובלשונו: **"הנאשם נתן לי אגרוף בפנים זה בוודאות"**. הוא הוסיף, כי התמונות שהוצגו בפניו (ת/2) הן תמונות שהוא צילם, לאחר שנפגע מהנאשם. כאשר עצר את הנאשם, צילם אותו עם הצעיף ששימש את הנאשם להסתיר את פניו. כמו כן, מסר כי הוא עצמו, נזקק לטיפול רפואי, והתעודה הרפואית שהוצגה בפניו (ת/3) היא התעודה המשקפת זאת (ראו עמ' 18, בש' 8-14).

כאשר נשאל על מזכר ההבהרה שערך (ת/4), מסר כי הוא ערך אותו על מנת לחדד ולהבהיר כי הנאשם זוהה על ידו, וכאשר הנאשם נתפס ונעצר על ידו בשטח, הוא היה רעול פנים. עוד ציין, את מצב התאורה, את המרחק בו הוא זיהה אותו, את הצעיף שעטף את פניו, וכיצד לאחר שעצר אותו הוריד לו את הצעיף, וקשר אותו מסביב לראשו של הנאשם, על עיניו של הנאשם, כי הפגין אלימות רבה (שם, בש' 20-24).

עדות השוטר רושדי גאנם מחזקת את עדותו של הקצין פארס. הוא הסביר, כי הוא היה בכוח המארב יחד עם הקצין פארס, הסביר כיצד הם איגפו את ההמון הפורע, יידו רימוני הלהם כדי לדרבן את הפורעים להימלט לעברם, כיצד הוא נתפס את אחד הפורעים, אשר אף הוא התנגד למעצר, ונתן לו אגרופים, אך הוא השתלט עליו. תוך כדי כך, זיהה לידו את הקצין פארס המשתלט על חשוד אחר, שהמשיך להתפרע ולהתנגד למעצר, כשהוא מציין שהמקום מואר היטב וניתן לראות היטב את הדברים (עמ' 37, בש' 15-20 ועמ' 38 בש' 1).

הקצין פארס נחקר חקירה ארוכה וממצה על עדותו, כמו גם יתר השוטרים המעורבים ישירות באירוע. בחנתי היטב את האופן בו מסר פארס את עדותו, את האופן בו הגיב לשאלות הסניגור, כיצד ענה, מה ענה, השוויתי זאת לדוחות הפעולה שערך, ליתר חומרי הראיות, והעדויות שנשמעו בפניי, ומצאתי את עדותו אמינה ומהימנה.

ניכר היה מעדותו, כי הוא מתאר את הדברים כפי שחווה אותם, תוך שהוא זוכר היטב את הפרטים, מדייק אותם, לא נרתע מלספר שהפעיל כוח מרסן כלפי החשוד, שכלל מכות כלפיו, מאחר והאחרון היכה אותו נמרצות והתנגד למעצר, לדבריו הדבר היה הכרחי, כדי להתגבר על אלימותו של הנאשם. עדותו הקרינה כנות ואמינות, ולא מצאתי יסוד כלשהו לפקפק בה, ועל כן אני מקבל אותה כמשקפת נכונה את התרחשות הדברים.

אשר לטענה שעלתה כבר בחקירתו לגבי קבלת מכה לפנים ממתפרע אחר, מקובלים עלי הסבריו של פארס. הוא זה שהתמודד עם הנאשם, הפיל אותו ארצה, נאבק איתו, חטף ממנו מהלומות, והשיב להן בכוח, כדי לרסן את הנאשם, שהפגין אלימות רמה, תוך שהוא נעזר בעוד שוטרים. בעיצומה של פעילות כה סוערת ואינטנסיבית הדעת נותנת שדבריו מדויקים, מה גם שהם מקבלים חיזוק מיתר עמיתיו לשטח.

עדותו של השוטר פארס, מקבלת חיזוקים מעדותו של השוטר רושדי גאנם, ואף היא נמצאה אמינה בעיני, לא נסתרה בחקירה נגדית, לא הופרכה, השוטר גאנם בהגינותו הרבה, סיפר רק מה שראה, הוא הבחין תוך כדי מאבק בחשוד שלו, בשוטר פארס נאבק ומתמודד עם הנאשם, אשר התנגד באלימות רבה למעצרו.

חיזוק נוסף לעדותו של פארס, יש בעדותו של הקצין באדר, אשר הגיע למקום לסייע לפארס, והבחין בשני החשודים, בנאשם, ובחשוד אחר, שניהם מתנגדים למעצר בכוח, תוך שראה כיצד פארס שוכב על העצור, מתעמת איתו, לאחר שהאחרון התנגד למעצר. עוד הוא הבחין, שהקצין פארס מדמם, נפצע בפניו, ואף מסר שהוא פונה לקבלת טיפול רפואי בשטח, עקב התעמתות עם הנאשם. גם עדות זו, לא נסתרה בחקירה נגדית, לא הופרכה ואף בה מצאתי ליתן אמון.

מנגד, עדותו של הנאשם, הייתה בעייתית בלשון המעטה, לא האמנתי לו, וככל שהעיד, התעצם חוסר האמון בעדותו.

הנאשם מסר כי ביום האירוע יצא להליכה רגלית בעיר, וירד לחוצות שפרעם. הוא שמע אנשים צועקים, ראה זיקוקים, ואז מסקרנות, המשיך ללכת לעבר ההתגודדות, כאשר לפתע הגיע מישהו, נתן לו צעיף ואמר לו: **"תשים את זה על הפה...קח את זה בשביל הגז"** (עמ' 47, שורה 18). לפתע הבחין בשני רימונים לידו, אחד מקדימה ואחד מאחור, והתרחש פיצוץ חזק. הוא פחד, שם את הצעיף על פיו והסתובב, בדיוק באותו רגע, שוטר תפס אותו, הוא נפל על הרצפה, ולא הבין עדיין מה קורה.

השוטר שתפס אותו, ישב עליו, נתן לו אגרופים לפניו, ואז באו גם חיילים, גם הם נתנו לו אגרופים בבטן ובגב, הם ביקשו את הידיים שלו, והוא נתן להם את הידיים בלי להשתולל, ובלי להתנגד. לאחר מכן, שמו לו את הצעיף שהיה ברשותו, על העיניים, ואת הידיים אזקו מאחורי גבו, ולקחו אותו, הוא לא יודע לאן, סגרו לו את העיניים. הוא חש בסחרחורת, ביקש עזרה, אך לא התייחסו לבקשותיו, ומישהו אמר לו "לך תמות" וקילל אותו. בהמשך, נלקח לתחנת המשטרה ונעצר.

לשאלת הסניגור, הכחיש כי תקף את הקצין פארס, מסר שהוא נפל על הרצפה, ואז הקצין החל לתת לו מכות, הוא לא הבין מה קורה איתו, הוא לא השתולל, לא התנגד למעצר, וכאשר התבקש למסור את ידיו הוא נענה לבקשה. אשר להשתתפות בהתקהלות, הוסיף ומסר שהוא לא השתתף בהתקהלות, הוא ניגש סמוך למקום ההתגודדות, מסקרנות.

התרשמתי מגרסה מיתממת, מתחמקת, רווית פרכות וסתירות. הנאשם טען שהגיע למקום ההתקהלות רק מתוך סקרנות, כאשר אני מזכיר, שבאותה עת, לפי חומר הראיות, כל שפרעם סערה וגעשה מהפרות סדר אלימות שכללו ירי זיקוקים, פגיעה ברכוש פרטי וציבורי. הוא טען שהוא פסע בטיילת להנאתו, כאשר לפתע קיבל צעיף, מאדם שהוא לא מכיר, ומיד לאחר מכן, שוב, באופן מקרי לחלוטין, הושלך גז מדמיע, ולצורך התגוננות מהגז, הוא הצמיד את הצעיף לפניו.

עדות זו לא הייתה אמינה עלי, ניכרת הייתה ההיתממות של הנאשם על דוכן העדים, כשהוא מעיד. לא האמנתי לו כשטען שהוא לא ידע שהייתה הפרת סדר אלימה במקום. בהינתן המכלול הראייתי, אוסף המקריות לה גורס הנאשם,

נשמע מופרך ותלוש מהמציאות, בלשון המעטה.

יצוין, כי לכשנעצר הנאשם והתבקש למסור תגובתו, אמר: **"אני מצטער"** (ת/3), הוא לא אמר: "תניחו לי אני חף מפשע", "רק עברתי במקום", "עצרתם את האדם הלא נכון", "לא עשיתי כלום" וכו', כפי שהיינו מצפים, באופן סביר, מכל אדם תמים שנקלע לסיטואציה דומה. ויודגש, כי דבריו של הנאשם, היו תגובה מיידית, ספונטנית, שערכה רב, היא משקפת את הלך רוחו באותה עת, והיא ראשית ראייה ברורה לכך, שהנאשם ידע היטב שנוכחותו במקום, לא הייתה תמימה, ונטילת החלק בהתפרעות האלימה היה שלא כדין.

זאת ועוד, הנאשם סתר את עצמו ביחס למקומו באירוע. בחקירתו במשטרה, אישר כי היה בתוך ההמון (ראו ת/5, עמ' 4), ובעדותו במשפט ניסה להרחיק את עצמו (ראו עדותו בעמ' 51 שורות 6 - 8), וכן ת/10. בנוסף, למרות שצולם ניסה להכחיש כי זה הוא. הוא צולם על ידי הקצין פארס, מיד לכשנעצר, זיהה את עצמו בתמונות, ואילו בחקירתו במשטרה, הכחיש וטען שזה לא הוא (ת/5, עמ' 5, שורות 73 - 81 וראו עדותו בבית המשפט בעמ' 50, שורות 9 - 12).

בנוסף, עולה היטב מעדויות השוטרים, כי הנאשם, אשר היה מהדמויות הדומיננטיות בהתקהלות, הפעיל אלימות וקשה וחמורה בעת מעצרו ע"י פארס, דבר שהצריך שלושה שוטרים כדי להתגבר על האלימות שלו. גם הפציעה בפניו של הקצין פארס, מדברת בעד עצמה, ומלמדת כי הנאשם הפעיל עליו אלימות ותקף אותו.

טענת הנאשם, כי בדיוק כשהגיע למקום, עבר מאן דהוא והגיש לו צעיף כדי לכסות את פניו, עוד טרם שהושלכו הרימונים, כך כגרסת הנאשם עצמו בבית המשפט, תמוהה לחלוטין, ולא נשמעה אמינה. השוטר פארס העיד כיצד הנאשם רץ לעברו כשהוא רעול פנים, פניו עטופות בצעיף, שנועד להסתיר את פניו, לבל יזוהה ורק לאחר שנעצר, הוסר הצעיף מפניו, וכאמור צולם על ידי השוטר.

המסקנה היא, שאני דוחה את גרסתו של הנאשם, כבלתי אמינה, ומעדיף על פניה, את גרסת הקצין פארס, אשר עשתה עלי רושם מהימן, וקיבלה חיזוקים מיתר העדויות, והאמור בחומר הראיות.

לפיכך, נקבעים בזאת הממצאים העובדתיים הנוספים הבאים:

הנאשם התנגד למעצרו שלא כחוק, לכשנעצר על ידי הקצין פארס, תקף אותו בכך שהיכה אותו במכת אגרוף בפניו, היכה אותו בידיו וברגליו, והפעיל עליו אלימות שהצריכה הפעלת כוח נגדי כלפיו, הן על ידי הקצין פארס, והן בסיוע של שוטרים נוספים, על מנת לרסנו ולהשתלט עליו, כדי לעוצרו.

במעשיו אלה, תקף והכשיל הנאשם בכוונה את קצין המשטרה פארס, כתוצאה מתקיפת הנאשם את הקצין פארס, נגרמו לקצין הפציעות המפורטות בתעודה הרפואית (ת/3) ובכתב האישום.

סוף דבר:

על יסוד כל הממצאים, הנני קובע כי הוכחו כל עובדות כתב האישום ויסודות העבירות המיוחסות לנאשם, ועל כן, הנני מרשיע את הנאשם בהתפרעות - עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' אב תשפ"ב, 04 אוגוסט 2022, במעמד הצדדים